

APICULTURA ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ DIN 2020

Partea I-a

Importanța apiculturii

Marti 23 ianuarie 2018 a fost ținut la Bruxelles, în **Comisia de agricultură din Parlamentul European un Raport referitor la perspective și provocări din sectorul apicol din UE** unde s-au făcut o serie de propuneri pentru sectorul apicol european.

De la începutul susținerii raportului s-a arătat, în expunerea de motive, că:

*„Sprijinul UE pentru apicultori trebuie revizuit. În timp ce populația de albine din UE a crescut cu 47,8% între 2004 și 2016, bugetul programelor naționale din sectorul apicol a crescut cu doar 12% de la 32 la 36 milioane de euro pe an. Aceasta reprezintă un total general de trei la mie din bugetul PAC ! Bugetul UE pentru aceste programe trebuie așadar, să fie majorat cu 47,8%, ceea ce reprezintă 47 de milioane euro pe an. Acest lucru este ușor de realizat. Ar trebui să se aibă în vedere, de asemenea, **inclusiunea în politica agricolă de după 2020 a unei noi subvenții directe în apicultură, bazată pe numărul de colonii de albine. În plus, cercetarea și dezvoltarea în domeniul apiculturii, educația și formarea continuă a apicultorilor, precum și stimulentele fiscale (de exemplu, scutirile fiscale pentru activitățile apicole) ar ajuta apicultorii să prospere**”*

Totodată, în scopul susținerii modificărilor care sunt propuse să intervină în politica de susținere a sectorului apicol raportul enumeră principalele motive care creionează **importanța apiculturii**, astfel se:

*„ - **consideră că albinele îndeplinesc un serviciu agricol de bază prin polenizarea culturilor, serviciu fără de care agricultura europeană și, în special, cultivarea plantelor nu ar exista sub nicio formă;***
*- **consideră că apicultura are o contribuție fundamentală la menținerea echilibrului ecologic și a biodiversității, astfel încât sectorul trebuie să se afle în centrul politicii agricole comune și***
*- **consideră că finanțarea apiculturii trebuie să fie suplimentată în viitoarea politică agricolă.**”*

●Referitor la prima considerație a importanței apiculturii trebuie accentuat aspectul că beneficiul cel mai important pe care ni-l aduc albinele nu este cel obținut din produsele apicole, în general și în special cel din miere, ci din **sporirea productivității culturilor agricole entomofile datorită polenizării** care este un proces vital pentru toate plantele cu flori.

De-a lungul milioane de ani s-a format și s-a întărit în natură într-ajutorarea dintre floare și albină acțiune concretizată prin așa numita polenizare.

Polenizarea este un proces de natură fizico - mecanică , întâlnit numai la plantele cu flori, care reprezintă transportul grăuncioarelor de polen de la anterele staminelor pe stigmatul gineceului florilor și fecundarea (fertilizarea) este contopirea conținutului grăuncioarelor de polen cu celula ovulului. Apoi, după fecundare, din ovule se dezvoltă sămânța, iar din ovar fructul.

Însă, polenizarea nu asigură întodeauna fecundarea și astfel, legarea fructelor sau semințelor, și de aceea în lumea plantelor, florile au adoptat diferite forme de polenizare.

Din punct de vedere al provenienței polenului necesar pentru obținerea rodirii se disting ca forme de polenizare: polenizarea directă sau autopolenizarea și polenizarea indirectă sau încrucișată (singamie).

Polenizarea indirectă se realizează prin transportul polenului, în cadrul aceiași specii, de pe anterele staminelor unei flori, de pe o plantă, pe stigmatul gineceului unei flori de pe altă plantă. Acest tip de polenizare poate fi asigurată de vânt – anemofilie, de apă – hidrofilie sau de animale – zoofilie. Zoomofilia, la rândul său, se subdivide după felul agenților polenizatori. Astfel distinge **entomofilia** în care caz polenizarea se efectuează de către insecte (albine, bondari, viespi, muște sau fluturi).

Polenizarea entomofilă este întâlnită în majoritatea angiospermelor (plante cu flori, peste 253.000 în lume și 3.700 în România) din aproape toate zonele climaterice ale Pământului. În decursul evoluției vieții, adaptările morfoanatomice și fiziologice ale florilor și cele de corelație între flori și polenizatori sunt ajunse aproape la perfecțiune.

S-a stabilit că majoritatea plantelor, respectiv peste 80%, sunt polenizate încrucișat cu ajutorul insectelor și, dintre acestea, aproximativ 77% sunt polenizate numai de către albine.

Datorită metodelor actuale de practicare a apiculturii moderne polenizarea indirectă se efectuează, în exclusivitate, dirijat numai de către albine sau bondari ceea ce duce la mărirea substanțiale de producții cum ar fi, creșteri la plantațiile de meri cu 15 - 20%, la solele de floarea-soarelui sau lucernă cu 20% și la cele de trifoi roșu, bostani și pepeni la 200 – 300%. Bineînțeles că aceste cifre sunt orientative, creșterile depinzând de mai mulți factori ca numărul de stupi care participă la polenizarea dirijată, calitatea seminței, tipul solului ș.a.m.d.

În final, trebuie precizat că importanța polenizării dirijate a plantelor agricole entomofile cu ajutorul albinelor, crește și mai mult în condițiile intensivizării agriculturii, când, datorită folosirii pesticidelor, entomofauna naturală este parțial sau total distrusă.

●A doua considerație din enunțarea importanței apiculturii arată că **apicultura are o contribuție fundamentală la menținerea echilibrului ecologic și a biodiversității.**

Este evident că menținerea echilibrului ecologic și biodiversității sunt condiții fundamentale de existență a unor medii de viață sănătoase.

Echilibrul ecologic reprezintă ansamblul stărilor și interrelațiilor dintre elementele componente ale unui sistem ecologic, care asigură menținerea structurii, funcționarea și dinamica ideală a acestuia.

Se poate considera că echilibrul ecologic este același cu echilibrul natural, care reprezintă starea în care se află un ecosistem natural în care lanțul trofic este corect echilibrat.

Menținerea echilibrului ecologic presupune adoptarea unei strategii, aplicarea unor instrumente de ordin economic, tehnic, juridic și instituțional care să asigure protejarea efectivă și durabilă a mediului înconjurător.

În natură speciile de plante și animale nu se repartizează la întâmplare: ele formează întotdeauna anumite complexe relativ constante, numite comunități. Aceste comunități există în natură numai datorită faptului, că între ele și mediul ambiant există o anumită armonie, bazată pe schimbul permanent de materie (substanțe nutritive) și energie (lumină solară, căldură). Atâta timp cât aceasta din urmă favorizează viața de toate zilele a plantelor, animalelor și microorganismelor, între ele se menține un echilibru stabil, numit echilibru ecologic: din mediu organismele își i-au atâta hrană de câtă au nevoie, iar mediul asigură existența atâtor vietăți, câte îi permite capacitatea sa.

De asemenea, **biodiversitatea** cuprinde varietatea genelor, a speciilor și a ecosistemelor care constituie viața pe pământ. În prezent, suntem martorii unei pierderi constante a biodiversității cu consecințe profunde pentru lumea naturală și pentru bunăstarea oamenilor. Cauzele principale sunt schimbările care se produc în habitatul natural. Acestea au loc datorită sistemelor de producție agricolă intensivă, construcțiilor, exploatării carierelor, exploatării excesive a pădurilor, oceanelor, râurilor, lacurilor și solurilor, invaziilor de specii străine, poluării și - tot mai mult - datorită schimbărilor climatice la nivel global.

Evident existența sau dispariția albinelor sociale întreținute și exploatate de apicultori are un impact deosebit în menținerea echilibrului ecologic și biodiversității pe teritoriul Europei și a întregului Pământ.

●Necesitatea **suplimentării finanțării apiculturii din 2020** apare ca o considerație implicită. Nu se pot aplica primele două consideratii fără o importantă susținere financiară.

Concluzionând, cele descrise mai sus se pare că a răsărit, sau mai bine zis, urmează să răsară soarele și pe ulița apiculturii. Numai să fie adevărat.

Prof.univ.dr.ing.Petre
IORDACHE

P.S. Pentru informatii la tehnoredactare sunati la 0744670533 - Prof.univ.dr.ing.**Petre IORDACHE**